

rettiget til at forbyde enhver Reklamerings angaaende Tandbehandling, Tandindsætning eller Tandmidler, som sker ved Skiltning, Bekendtgørelse i Blade, gratis Udlivering af Brochurer eller paa anden saadan Maade, for saa vidt Reklamen er egnet til at bibringe Almenheden urigtig Opfattelse med Hensyn til Behandling eller Midlets Virkning." Her er et af de Punkter, som Sundhedsstyrelsen har ønsket indsat, og heri har Justitsministeriet altsaa givet den Medhold. Man har tillige grebet Lejlighed til at sige, at „det er forbudt“ — det er altsaa ikke afhængigt af Sundhedsstyrelsen — „Personer, der ikke er Læger eller Tandlæger, at reklamere med, at de iværksætter Bedøvelse eller udfører Tandbehandling, der forudsætter Bedøvelse.“ Det er en given Ting. Selv Tandlægerne, som har den specielle Ret, har jo kun Ret til den lokale Bedøvelse, de har ikke Ret til den universelle Bedøvelse, men maa dertil have en almindelig Læges Hjælp. Men Personer, der hverken er Læger eller Tandlæger, maa overhovedet ikke reklamere med saadanne Bedøvelsesmidler. Det afhænger ikke af Sundhedsstyrelsens Afgørelse, men er forbudt ved Loven. Man kan anse det for overflødig, men det er rigtigt, at der findes en udtrykkelig Bestemmelse derom, og for saa vidt Medicinalkommissionen ikke havde foreslaaet dette, tror jeg, at den, hvis den blev spurgt, fuldstændig vilde have billiget, at Lejligheden blev grebet — det er jo kun en Lejlighed — til at fæstne dette i en Lovbestemmelse.

Jeg skal ikke inklade mig paa andre Detailler i Sagen, thi jeg forudsætter, at selv om et Udvalg vil indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, maa det dog overvejes i et Udvalg, som kan gøre sig yderligere bekendt med den Kommissionsbetænkning, som ligger til Grund for Lovforslaget, og som har været Rigsdagens Medlemmer meddelt allerede for længere Tid siden.

Bojsen: Indholdet af det Lovforslag, som her foreligger, er af saa specifik Art, at det er vanskeligt for en Lægmand at inklade sig nærmere derpaa. Jeg skal derfor kun udtale mig ganske kort. Jeg betragter et enkelt Ord i den første Paragrafs 3die Linie, det lille Ord „kun“, som Hovedindholdet af dette Lovforslag, idet for Fremtiden *kun* Tandlæger maa befatte sig med Tandlægevirksomhed. Det er et Monopol, og jeg vil ikke nægte, jeg sætter ikke stor Pris paa Monopoler i det hele, men der

kan jo ved Lejlighed maaske være Grund til dem, og her vil jeg se en Grund deri, at man i den senere Tid har stillet større og større Fordringer til dem, der vil være Tandlæger. De skal have gennemgaaet eller have taget visse Eksaminer. Derefter skal de saa vidt mig bekendt gaa 3 Aar paa en Tandlægeskole og endelig 2 Aar som Assistent hos en Tandlæge, inden de kan faa Lov til selv at praktisere. Det er en Uddannelse paa 7—8 Aar, som naturligvis er meget bekostelig for de vedkommende. Det kan begrunde, at man maa give dem en Eneret.

Jeg antager, at selv om der nedsættes et Udvalg, vil vi blive temmelig nødt til at tage Forslaget, som det foreligger fra Kommissionen, men jeg vil dog, ligesom den foregaaende ærede Taler, henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa § 7. Jeg er ikke saa ængstelig for Reklamer. Jeg tror, at de ogsaa kan gøre deres Nytte ved at udbrede et eller andet. Jeg tror ikke, man skal være saa ængstelig for dem. Man afskærer sig derved let fra Opfindsomhed. De eksaminerede Folk, der maa gennemgaa en hel Skærsild, er sjældent saa opfindsomme, som visse andre Talenter kan være, og naar disse Talenter ikke maa reklamere, kan de i Regelen ikke faa deres Ideer frem. Men Indholdet i § 7 er jo noget, der kan overvejes i et Udvalg. Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Forslag.

Harald Jensen: Det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos) udtalte, at man i Kommissionen har været enig om dette Lovforslag, og det er rigtigt. Det er fremgaaet fra Kommissionen saaledes, at der ikke er noget Mindretalsstandpunkt og ikke nogen Uenighed om det. Jeg kan derfor ligesom det ærede kongevalgte Medlem, der har haft Sæde i Kommissionen, ganske slutte mig til de Udtalelser, der er fremkommet fra det 1ste kongevalgte Medlem. Jeg kunde ønske at sige Tak til Konseilspræsidenten for de smukke Ord, han udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, om Medicinalkommissionen. Jeg er sikker paa, at det vil glæde Kommissionen og særlig dens energiske og dygtige Formand, at der vindes Anerkendelse for det Arbejde, der er gjort.

Hertil kunde jeg egentlig indskrænke mig, fordi jeg, som sagt, er ganske enig med det ærede 1ste kongevalgte Medlem — dette er jo en Sag, som ikke paa nogen Maade kan sætte Lidenskaberne i Ophidselse —, men jeg vil dog sige til det